

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Monita generalia de trib[us] statib[us] prædictis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

Tertia huic è diametro opposita via est *desolationis* atque *ariditatis*, in qua anima non solum omni gratia sensibili, verum etiam propriis viribus adeo destituitur. ut ne unicum quidem efformare possit conceptum, aut elicere affectum bonum, sed tota stupida, atque ad omnia insensibilis remaneat, ut dicere so-
 Ps. 21. 16. lummodò queat cum Psalmista; *Arui tanquam testa virtus mea, & lingua mea adhaesi faucibus meis*, quia nimirum nullum ad te proferre verbum non potest. Hæc attamen via, licet adeo molesta ac difficilis, excellentissima est, maximeque meritoria. Quomodo in illa se gerere quisque debeat, postea exponemus, quare hic solum dabimus aliquot monita magnæ considerationis, quæ quidem necessariò sequi quisque debet, in quacumque sit ex tribus illis viis aut statibus.

*Monita generalia de tribus statibus
 prædictis.*

Resignatio prima conditio. PRIMò ad orationem eundem est animo penitus simplici, humili, atque ad ea, quæ Deo placuerit nobis vel in nobis facere, sive velit nos conducere per lumen, sive per tenebras, sive per gratiam sensibilem, sive desolationem, indifferenti. Quæcumque enim facit Deus, non possunt nobis non esse quàm maximè proficua, totumque in eo situm est, ut omnia tanquam ab ipsius manu provenientia æquis animis suscipiamus. Et verò quid refert, quâ viâ ad ipsum pergamus, modò tandem perveniamus? Nostrum est, amoris plenum illius ductum sequi, atque ad omnia esse comparatos,
 liben-

libenter admittentes quemcumque statum, in quo ipse nos voluerit collocare, fideliterque conniti, ut ea, quæ muneris nostri sunt, exequamur, absque magna reflexione, viane dulcis sit an amara, facilis an molesta, non inquirentes etiam quò illa nos conductura, quemque nos inde fructum reportaturi simus.

Secundò non parùm conferet, uti notavit *In itinè*
 S. Theresia, habere constans ac determinatum *perf. c. 4.*
 propositum in via orationis semel cœptæ nunquam sistendi. Necesse omninò est, ut constantiam adhibeamus iavictam ad omnia superportanda, quidquid demum evenerit, quocumque modo successerit, quicumque labor, molestia aut adveritas occurrerit, semper resoluti simus & connitamur esse viri orationis; saltem moriamur in via, saltem hoc sanctum exercitium nunquam relinquamus ob interiores contradictiones & molestias, quas perpetiemur, tametsi etiam mundus submergi deberet, ait prædicta sancta verè spiritu nostri sacri ordinis plena. Neque enim orationi studere debemus pro nostra oblectatione, sed ut placeamus Deo. Et si Deo magis complacet in nostra inopia quam abundantia, atque in nostris ariditatibus, quam suavitatibus, qui sumus nos, qui objectum delectationis ipsius mutare velimus?

*Constans
 resolutio
 secunda
 conditio.*

3. Deinceps oportet propositum illud executioni mandare, curando habere magnam perseverantiam, non modo quoad orationem præsentem, quam facimus, quam nunquam oportet intermittere, aut abrumpere ob quam-

*Perseve-
 rantia
 tertia
 conditio.*

De
 oratione

cumque molestiam, aut interiorem, quam sentimus, difficultatem, verum etiam quoad ordinarium exercitium, cui nos vacare necesse est. Neque enim committere debemus ullo modo, quin omni die saltem tempus à sacris constitutionibus nostris ordinatum impendamus, quicumque leseingerat prætextus, qualecumque fastidium, molestiam aut languorem sentiamus, imò ne quidem ob experientiam, quam quis habet exigui in oratione progressus.

*Praxis in
nostra ob-
servantia
usitata.*

Illi, qui ex obedientia pro tempore, quo communitas orationi vacat, impediti fuerint, illam alio tempore commodiori reparare non intermitterent. Illi verò, qui sunt in itinere, saltem per horam manè & sub vesperum per mediam observare debent silentium circiter tempus illud, quo in conventu fit oratio, nisi aliud occurrat impedimentum. Quod si quem contingat aliquando totaliter occupari, sive intra monasterium id fiat, sive extra, ut non possit orationi impendere horam integram, saltem impendet mediam, aut minimum quadrantem, reliquum verò orationibus jaculatoriis refectiet.

*Semper
studere
interiori
recolle-
ctiōni
quarta
conditio.*

Pro quarto repetemus id, quod diximus jam in principio hujus tractatus, nimirum oportere nos vigilanter curare, ut quovis in loco, tempore & occasione simus interius bene recollecti: Quia quales extra orationem fuerimus, tales erimus, ubi illi vacandum fuerit. Quocirca necesse est, ut sollicitè curemus habere semper cor quietum, tranquillum, atque ab omni passione, inquietudine, & à mœrore quam maxi-
mè

mè alienum, neque nimium nos per vānas re-
creationes ac superflua colloquia effundamus,
quin & omne genus curiositatis, jacturam tem-
poris atque actiones inutiles resecemus, ac de-
nique, uno verbo, sensuum nostrorum custo-
diæ vigilanter intendamus.

Hujus rei defectu paucissimi sunt, qui in
orationis via proficiant, etsi plurimi illam in-
grediantur, quia cum animum fermè habeant
semper conturbatum, ac dissipatum, difficul-
ter omnino se captivare ac recolligere queunt.
Ubi deinde huic exercitio sancto vacandum
est, nullum in eo inveniunt gustum, sed maxi-
mum fastidium, unde fit, ut animo languen-
ti ac vagabundo quasvis occurrentes cogita-
tiones permittant, neque amplius adversus
mentis aberrationes, tentationes ac distra-
ctiones in ipsis, sive insidiis Diaboli, sive pro-
priae imaginationis inconstantia, suscitatas de-
certent; quam urbs sine mœnibus ac plena se-
ditionibus hosti suo resistat.

Denique tantum studere propriae non oportet
industriæ, quin amplius impulsui Spiritus
sancti nos permittamus, neque tantum in pro-
prio oportet confidere ingenio, quin multo
amplius in auxilio gratiæ divinæ confidamus,
quia de seipso quisquis præsumit, à Deo reji-
citur; at ubi anima fuerit humilis, docilis,
atque ad audienda interiora, quæ ipsi Deus
tradit documenta, arrepta & intenta amplius
perfectiusque instruetur unico momento, me-
dianteque unico divinæ lucis, ut ita dicam, ra-
diolo, quàm annis integris instrui possit pro-
prio labore & industria. Adeò ut sit quidem

N 3

pro

De
oratione

*Simplici-
tas ac do-
cilitas, ut
lumina &
impulsus
Dei se-
quamur.*

pro hocce exercitio industria adhibenda, sic tamen, ut amplius quis auxilio divino innitatur, plurisque æstimet unicam bonam cogitationem, quæ ab ipso cum gustu & sapore promanat, quàm cunctos conceptus politissimos, quos habere potest ex seipso.

CAPUT XX.

De Distractionibus, & modis eas repellendi.

*Ordo huius
capituli.*

Ubi nunc sigillatim quamlibet ex prædictis tribus viis exponere cogitamus, in prima statim, quæ communis est, occurrit nobis necessitas exponendi, quomodo quis gerere se debeat, ubi patitur distractiones, de his enim magis ordinariè conqueruntur, qui per viam istam incedunt. Primò igitur dicemus, quæ sint causæ, ex quibus nascuntur distractiones. Secundò quomodo decipiant, ex improvise occupent, atque aliò avocent animum. Tertio quomodo illas debeamus abigere. Quarto exponemus remedia antecedentia, quæ oportet adhibere, ac denique defectus, quos quis hac in re posset committere, ut, illos ubi cognoverimus, evitare possimus.

*Quid sit
distrahitio.*

Necesse non videtur exponere, quid sit esse distractum, nimium enim quantum experimur, atque animadvertimus esse, ubi quis manere difficulter potest recollectus, atque interior occupatus, ob multiplicem copiam extravagantium cogitationum, quas nobis suggerit inmaginatio, pro eo, quod nos quietè ac tranquillè